

Miron Radu PARASCHIVESCU
(1911-1971)

Cântic de dor și of

(îngînat după niște cîntice țigănești ce se pot auzi prin multe cîrciume)

O să cînt o viață-ntreagă
după a care mi-e dragă,
o să cînt ca un nățîng
doar de boală, – să nu plîng!

Că era gagică neichii
să-i săruți poala scurteichii,
cu buze de micșunele,
mușcar-ar neica din ele!

Și de mândră ce erea
m-apucă la lingurea
doar când mă gîndesc la ea.

Mi-a zis că dacă mi-e dragă
să mă împrumut la bangă
și să-mi pui dantura-ntreagă.

Dar nici eu nu m-am codit,
gologani am abulit
și mi-am pus dinți auriți
ca boierii pricopsiți.

I-am luat rochie de tafta,
papelei de catifea
și-am dus-o prin mahala
ca să vază cine-o vrea
că e amureaza mea.

C-am iubit-o și-o iubesc
și tot v-o istorisesc,
măcar că mă pîrpălesc.

Cantique de désir et soupir

(murmuré à la manière des cantiques gitanes qu'on peut encore entendre dans moult tavernes)

Je chanterai toute une vie
à la porte de ma mie,
je chanterai comme un benêt
pour souffrir – et pleurnicher !

Car elle était belle ma gueuse
à lui biser la vareuse,
ses lèvres de giroflée,
j'les mordrais toute la journée !

Elle avait si fière allure
j'ai la panse qui me torture
quand je pense à sa figure.

M'a dit pour la courtoiser
d'emprunter chez le banquier
et refaire mon dentier.

Moi j'n'ai pas serré les couilles
j'en ai aboulé d'l'oseille
et m'suis mis des dents dorés
comme tous les boyards friqués.

Robe en soie j'lui ai payé
babouches en velours rayé
en ville je l'ai promenée
que les gens puissent la mâter
parce qu'elle est ma bien aimée.

Car je l'aime sans répit
je n'arrête pas mon récit,
en enfer tant je suis cuit.

Uite mintea mea a proastă:
să mă car de la nevastă
și să mă duc cu-o putoare
nеспălată pe picioare
să mă curăț de parale.

Dar n-am fost de vină eu,
bătu-mi-o-ar Dumnezeu!
Cum făceam o pășitură,
hop și ea! în bătătură;
mergeam la biserică,
dar ea-mi punea piedică;
dac-o luam de subsori
îi mirosea gur-a flori.

Și ca să mă bage-n streche
punea și-un mac la ureche.

Să spuie care-o cunoaște
cum era de dată-n Paște;
că, bătu-o-ar stelele,
și-a tras și sprîncenele,
subțirel, pe lângă coadă,
de-mi suci mintea năroadă.

P-urmă, ce să vă mai spui?
Umblam după ea hai-hui,
și unde se fandosea
că este gagica mea.

Și mă lua îndelicat,
numa-n șoapte și oftat,
cînd eram la ea în pat.

Of, pupa-o-ar mă-sa rece,
că dorul ei nu-mi mai trece!

Eu credeam că-i doar a mea;
dar, pitită sub perdea,
la toți fanții se gimbea...

V'la ma tête pleine de bouse :
pour lâcher ma pauv' épouse
et m'enfuir avec une drôle
qui ne s'lave pas les guiboles
et me pique tout mon flouze.

Ce n'était pas la faute mienne,
que Dieu lui donne de la peine !
Dès que j'bougeais un chouïa,
fichtre ! elle me suivait au pas ;
j'voulais aller à la messe,
là, elle me bottait les fesses ;
j'la prenais sous les aisselles
sa bouche sentait les airelles.

Et pour me rendre barjot
elle portait un coquelicot.

Qu'il dise, qui l'a connue,
comme elle était bien foutue ;
car, le ciel la damnera,
minces sourcils elle dessinât,
aux alentours de ses nattes,
pourrissant mon esprit blette.

Que vous dire, jusqu'à la fin ?
J'la suivais, pas très malin
partout où elle se flagornait
d'être ma môme bien-aimée.

Pis elle la jouait amène,
rien que soupirs et haleine,
quand on froissait ses tiretaines.

Ah, que j'la verrais de glace,
car la flamme ne me passe !

J'la croyais mon entier lot ;
mais, cachée sous les rideaux
elle lorgnait les godelureaux...

Și-ntr-o seară, din pridvor,
cum trecea un roșior,
a ieșit la drumul mare
și-a fugit cu el călare.

De-atuncea s-a tot dus
și eu am rămas mofluz,

singurel, să bat din buză,

vascrisu' ei de farfuză!

*Cântice țigănești, București,
Editura pentru Literatură și Artă,
[1941] (1957), pp. 49-52*

Et un soir, de la terrasse,
j'vois un garde monté qui passe,
elle sort vite pas si dupe
et s'enfuit montant en croupe.

Depuis elle est en vadrouille
moi je suis resté bredouille,

tout seul, à mordre ma clope,

putain de merde de salope !

*Traduit du roumain
par Cindrel LUPE
2020*

